

Skřítek 2 - Jak uživit Semtamchybku

„Bude bouřka,“ pomyslel si skřítek, sotva se probudil. A znovu uslyšel to broukání a hromování. Protřel si oči a uviděl, jak vychází slunce. Po nějakých mracích nikde ani stopa. To je ale divné, snad se mu to jenom zdálo... Jenže vzápětí ho z omylu vyvedl další strašidelný zvuk, tolik připomínající bouřku. Nepřicházel však z oblohy, spíš trochu ze strany.

Propána, vždyť my v našem lese vlastně máme vysvobozeného draka, vzpomněl si konečně při pohledu na podivnou skalku, stočenou mezi modřínem a dubem. Rychle vylezl drakovi na nos a zatukal mu na čelo: „Kamaráde, kamaráde, slyšíš? Nechrápej tolik.“

Drak otevřel smutné velké oko a zašilhal na Dubíska: „Ale já přece nechrápu.“

„Chrápeš! A jak! Takovej rachot nejde přeslechnout. Vždyť jsi mě vzbudil.“

„Tak promiň, já za to nemůžu. Kručí mi v břiše,“ nešťastně se omlouval Semtamchybka. A opravdu. Znovu to v drakových útrokách hrozivě zabrumlalo.

„Hrom aby do borové šišky,“ zaklel stromový skřítek po lesnicku, „to je mi nadělení. Co si s tebou počneme?“

Pak se zamyslel tak hluboce, až mu spadla dubová čepička. „Už vím,“ zachytil ji a dal zpátky na hlavu, „nedaleko roste veliký hříbek. Počkej moment.“

Namáhavě přivlekl houbu a hodil ji do bezedného otvoru dračí tlamy. „Tak co? Chutnala ti?“ zeptal se zvědavě.

„Víš, nezlob se,“ smutně zamrkal drak, „ale já ani nevím, jestli mi ten drobeček neuvázl někde v zubech.“

„No jo, no jo,“ vzdychl nešťastně skřítek, „tebe já asi neuživím. Co teď? Přece mi tu neumřeš hlady.“ Potom začal drakovi nosit všechno, na co si vzpomněl. Jahody, maliny, jedlé kořínky, dokonce odběhl do lesníkovy zahrádky pro jablko. Večer už byl unavený málem na smrt. Burácení

z drakova žaludku ale neumlkalo, dokonce bylo hlučnější než ráno. Navíc začaly Semtamchybkovi kapat z očí velké slzy, až se z nich vedle něj vytvořila malá louže.

Dubísek se zamyšleně usadil na větvi, aby se náhodou dole v některé dračí slze neutopil, a znovu přemýšlel. Jak naklonil hlavu, opět mu spadla čepička. Dolů ale dopadnout nestihla. Kolem se mihl stín a vzápětí ji Dubískovi netopýr vrátil přímo na hlavu.

„Díky, Chlupáčku,“ usmál se na něj skřítek, ale byl to hodně smutný úsměv.

„Copak je ti?“ zeptal se netopýr.

„Nevíš náhodou, jak mám uživit takhle velkého draka?“ ukázal Dubísek dolů.

„To nevím. Asi by se měl zmenšit.“

„A to by šlo?“ s nadějí pohlédl na netopýra skřítek.

„Tak nasedni,“ nabídl mu Chlupáček svoje záda, „odnesu tě za naší pramáti do velké jeskyně. Je nejchytřejší z nás. Třeba ti poradí.“ A tak Dubísek odletěl s netopýrem do tmavé noci.

Semtamchybka zůstal sám se svým trápením a došel k přesvědčení, že tu asi umře. Veliké slzy se mu z očí kutálely stále rychleji, až se z louže vedle něj stalo malé jezírko. Byl tak nešťastný, že si ani nevšiml, kdy se skřítek vrátil. Nejdřív si myslel, že mu na nos spadl žalud, protože přes slzy viděl všechno rozmazaně. Jenže pak uslyšel rozzlobený hlásek.

„Přestaň, Semtamchybko, hned přestaň! Slyšíš?! Tak ubrečeného draka jsem ještě neviděl!“

„Když já mám hlad...“

„Zkus mě chvíli poslouchat,“ zabušil na dračí nos skřítek pěstičkou, až přinutil Semtamchybku zašilhat, „byl jsem u pramáti netopýrů. Jak tam už léta visí v jeskyni hlavou dolů, natekla jí do té hlavy všechna moudrost z okolí. Nakonec poradila i nám. Teď napni uši. Aby ses zmenšil, musíš nejdřív počítat pozpátku od pěti do jedné, pak říci

obrácené své jméno a na závěr spolknout kapku vody, rosy nebo deště.“

„To nezvládnou. Mám hlad...“

Skřítek se zamračil: „Zapomeň na hlad a zkus to.“

„Je to moc složité.“

Teď už se Dubísek opravdu rozzlobil: „Tak se mi zdá, že jsi jen líný a hloupej drak. Jestli to hned nezkusíš, nebudu s tebou kamarádřit a půjdu pryč.“ Seskočil drakovi z nosu, narovnal si čepičku a otočil se k odchodu.

„Tak počkej,“ polekal se drak, že přijde o svého malého kamaráda, „já to tedy zkusím. Jak že to bylo? Pět, tři, dva...“

Skřítek se zastavil a bezradně rozhodil ruce: „Vynechal jsi čtyřku. Copak neumíš ani počítat? Zkus to znovu.“

„Pět, čtyři, tři, dva, jedna...“ Semtamchybka se zarazil a prosebně se podíval na Dubísku, jestli by mu nepomohl.

„Akbychmatmes,“ napovídal skřítek.

„Na tom si zlámu jazyk. A pak – mám hroznej hlad.“

„Já teda jdu...“ otočil se Dubísek k drakovi zády.

„Ne, ne, počkej. Jak že to bylo? Akbych... metmas.“

„...matmes!“ opravil ho skřítek a protočil oči v sloup.

„Akbychmatmes,“ vysoukal ze sebe drak a Dubísek honem cákl z jezírka vodu přímo do Semtamchybkovy tlamy. Ve stejném okamžiku se korunami stromů prodral první sluneční paprsek a dole na mechu vedle dubového skřítky zastihl už jen trochu větší podivnou ještěrku, která se s velikou chutí cpala lesními jahodami.

© I. Pacovská - Praha 2011